

Kristendom og islam: to misjonerende religioner

Religionsmøtet står på den aktuelle dagsordenen i Norge både religiøst, kulturelt, sosialt og politisk. Mennesker opplever det spennende, utfordrende, fascinerende, urovekkende, alt etter eget ståsted og egen erfaring av dette møtet med alle dets implikasjoner. For mange av den godt voksne generasjonen må religionsmøtet seg i seg selv fortone seg en smule overrumpende. I vide kretser var det opplest og vedtatt at "det modne mennesket" ikke lenger skulle ha behov for religion. Den hørte fortida til. Men sekulær-profetiene ble slett ikke oppfylt.

For kirken burde religionsmøte mellom troende være en naturlig sak. Dels er kirken selv en samling av mennesker som tror; den vet noe om hva tro betyr. Dels har den sin opprinnelse blant mennesker som trodde annerledes. Det hørte til dagens orden i kirkens barndom at kristen tro møtte annen tro. Tingene endret seg da kristendommen ble den troen alle ble pålagt. Prinsippet cuius regio eius religio førte til at det åpne religionsmøtet ble borte i vår del av verden. Den konstantinske æra er for lengst forbi, men her hjemme har vi bare så smått begynt å erfare hva det i praksis vil si å være en troende kirke blant mennesker som åpent og frimodig tror annerledes.

NOTM er opptatt av religionsmøtet med dets mange aspekter. Det viser seg i enkeltartikler og i temanumre. Fjoråret avsluttet med et spesialnummer omkring kristendom - jødedom. Foreliggende hefte er fokusert på kristendom - islam. Ut fra tidsskriftets faglige

anliggende er misjonsperspektivet av særlig interesse i denne sammenhengen. Vi har her å gjøre med to religioner som åpent vedkjenner seg å være misjonerende. Det er befriende når muslimen Lena Larsen i sin artikkel enkelt og liketil konstaterer at "islam er en misjonerende religion". I en tid som oser av reklamerende framstøt om alskens produkter for en bedre kvalitet på alle livsområder, er det noe beklemmende ved religiøse røster som bedyrer at en selvsagt ikke vil være misjonerende. Hvilke verdier ser en i så fall i sin religiøse overbevisning? Det burde etter hvert være enkelt å erkjenne at eventuelle problemer ved religiøs misjon ikke er at den skjer, men hvordan.

Nettopp fordi kristendom og islam er religioner som åpent inviterer mennesker inn i sitt fellesskap, er omvendelsens problematikk av stor og felles interesse. Det er gjennomgående tema i foreliggende nummer. Vi starter imidlertid med en generell presentasjon av 15 års kristen-muslimsk dialog i Norge. Oddbjørn Leirvik har hele tiden vært sentral i dette arbeidet. Hans gjennomgang av utviklingen gir en tankevekkende innføring i de problemstillingene som har utkrystallisert seg, og som i dag bør stå høyt på den offentlige dagsorden i vårt land. En annen representant for sakkunnskapen omkring kristendom - islam er Jan Opsal. Han introduserer fire store studier av omvendelse fra islam til kristendom. Studiene refererer seg til ulike deler av verden og har forskjellig innfallsvinkel til temaet. Det er likevel iøynefallende felles og interessante trekk i alle fire.

De to følgende artiklene er begge skrevet med utgangspunkt i forfatternes hovedoppgaver. Lena Larsen skriver fra muslimsk ståsted om omvendelse til islam i Norge; Astrid Yri skriver om muslimske kvinners konvertering til kristendom i Elfenbenskysten. Sine forskjeller til tross åpenbarer også disse studiene slående likheter i det som er avdekket i prosjektene: understrekningen av omvendelse som prosess, omvendelsens kontekstuelle aspekter, og problemene omkring konvertittenes integrering i sitt nye religiøse miljø. I alle tre sammenhengene fremheves forholdet mellom etnisitet og tro som et spesielt viktig og følsomt tema. Dermed er fokus satt på en problemstilling som er rykende aktuell både i Norge og i store deler av verden for øvrig.

Jan-Martin Berentsen